

Tady je mi nejlíp

Procházím se kamenitou cestou někam, kam mě nohy zavedou. Netuším, kam jdu, ale ta kamenitá cesta má své přitažlivé kouzlo, a tak neváhám a jdu. Vznáším se v šeru tou cestičkou a přemýšlím o krásné krajině kolem mě. Stojím na konci cestičky a koukám, jak se v lehkém vánku pohupuje vysoká tráva, která již brzy bude ukryta pod nadýchanou peřinou bělostného sněhu. Letím tou překrásnou krajinou kamsi k pomalu se lnoucímu potůčku. Slyším uklidňující melodii, kterou si potůček s okolními stromy prozpěvuje. Zastavím se na odlehle mýtině, abych si vychutnala tu krásně znějící symfonickou melodii, a kdybych byla velmi dobrým skladatelem, hned bych se pokusila tu krásu zachytit do not. Občas slyším, jak si poslední ptáčci prozpěvují a přitom se chystají na odlet do teplých krajin. Celá krajina je ponořena do husté mlhy, která příkrývá své bohatství, protože ne každému je souzeno to bohatství vidět.

S každým nádechem cítím, jak vzduch překrásně voní, ne jako ve městě. Když zavřu oči a nadechnu se, jako by ve mně najednou proudilo všechno to dobré - ohromná síla, kouzelné světlo, průzračná čistota, srdečné přátelství a mír. Při výdechu zase pocítuji, jak ze mne odchází černočerná těžká tma, zlá nenávist, hloupá žárlivost, závist, veškerá moje bolest, smutek a každodenní stres. To vše na jediný nádech a výdech.

Tereza Masáková, žákyně IX. třídy